
ПРАВЕДНИКИ

Кобець Василь Порфирович (1893-1965)
Кобець Євгенія Олександрівна (1893-1960)
Кобець Ніна Василівна (1922-1950)
Кобець Наталія Іванівна (1918-1975)
Кобець Іван Порфирович (1890-1965)
Кобець Микола Порфирович (1895-1960)
Кобець Катерина Іванівна (1890-1965)
Гулевська Ольга Павлівна (1910-1990)
Гулевська Людмила Михайлівна (1931-2010)
Комарова Наталія Платонівна (1913-1980)
П'янківська (Комарова) Ольга Миколаївна (1931)

ВРЯТОВАНІ

Кобець Борис Миколайович (1927-1952)
Кобець Віктор Миколайович (1929-1992)
Ткаченко (Кобець) Лідія Миколаївна (1931)

**Брати Кобці:
Микола, Василь та Іван**

О.П. Гулевська

Л.М. Гулевська

О.М. П'янківська

Н.Н. Кобець

Н.П. Комарова

Геня Осипівна Шейніна, її чоловік Микола Порфирович Кобець та діти Борис, Віктор і Лідія мешкали на вул. Воздвиженській, 66.

У липні 1941 року Микола Порфирович пішов на фронт, а сім'я залишилася в Києві.

29 вересня Геня в загальному натовпі потрапила до Бабиного Яру, де і загинула.

Почалися поневіряння трьох дітей. Їх дядько по батькові – Кобець Іван Порфирович з дружиною Катериною Іванівною і донькою Наталією мешкав на Андріївському узвозі і працював шевцем. Боря, Вітя та Ліда часто ховалися у нього. Коли перебування дітей там ставало небезпечним, їх переводили на вул. Чкалова, 1, до іншого дядька, Василя Порфировича, який теж був шевцем. Він, його дружина Євгенія Олександрівна і донька Ніна всіляко піклувалися про дітей, годували і ховали їх. Деякі сусіди обзивали дітей «жидами» і могли будь-якої хвилини видати.

У вересні 1942 року з фронту повернувся їх батько – Микола Порфирович Кобець, який став інвалідом і вважав своїх дітей загиблими. Він переїхав з ними на околицю Києва, в Полоцький провулок, 8 (нині – Богуславський провулок). Знайшлися добрі люди, які їм допомагали. Сусідка – Наталія Платонівна Комарова прала білизну і варила обіди. Її донька – Оля Комарова, ровесниця Ліди – попереджала про облави. Часто діти ховалися і у інших сусідів – Гулевських: Ольга Павлівна та її донька Людмила допомагали їм одягом і продуктами.

Після війни Микола Порфирович працював кравцем. Діти вчилися в школі № 36. Закінчивши школу, Ліда Кобець разом зі своїми подругами-рятівницями Олею Комаровою і Людою Гулевською закінчили курси телеграфістів і працювали на Центральному телеграфі. Борис Кобець працював постачальником на скляному заводі. На жаль, його життя обірвалося 1952 року. Віктор Кобець, як і батько, став кравцем в ательє. Лідія, у заміжжі Ткаченко, більше тридцяти років завідувала канцелярією на маргариновому заводі, виростила доньку і сина, має онука.

Всім рятівникам Бориса, Віктора та Лідії Кобець присвоєно звання «Праведник Бабиного Яру», більшості на жаль посмертно. Гулевській Людмилі Михайлівні і П'янківській Ользі Миколаївні 2008 р. вручено ордени "За заслуги" III ступеня.